

Een vrouw genaamd Maria een korte kerstgedachte

door: Carla Weusten

In die dagen trok een man met twaalf vrienden door de landstreken Galilea en Judea. Zijn verschroeiende woorden brandden in de harten van de mensen.

Eens waren ze te gast bij een groot rechtsgeleerde. Daar bevond zich ook een vrouw, Maria genaamd. Ze kwam van Magdala, aan het meer van Galilea. Iedereen wist dat ze een hoer was. Maria was erg onder de indruk van de woorden van de leider.

Bij zijn binnenkomst begon zij te huilen. Met haar tranen waste ze zijn voeten, droogde die met haar haren, kuste ze en zalfde ze met een kostbare crème. De rechtsgeleerde was

daarover zeer ontstemd.

Daarop zei de leider: "Een geldschieter had twee schuldenaars; de een was hem vijfhonderd goudstukken schuldig, de ander vijftig. Hij schonk hun beiden die schulden kwijt. Wie zal nu het meest van hem houden?". De rechtsgeleerde antwoordde: "Degene aan wie hij het meeste kwijtschold". De leider zei toen: "Dat is juist. Toen ik bij u binnenkwam, hebt u zelf weinig gastvrijheid getoond. De vrouw daarentegen liet niets na om mij hartelijk te verwelkomen. Daarom zeg ik u dat ik deze vrouw, om het aan mij betoonde respect, haar slechte leven vergeef. En is het niet zo dat, om veel te kunnen vergeven, ook veel liefde nodig is?". Vervolgens zei hij tot Maria: "Wie je ook bent en wat je ook misdaan hebt, voeg je bij ons en we zullen ons om je bekommeren".

De aanwezigen die dit alles hoorden, bewonderden de leider van het gezelschap om zijn grootheid van harte. Want een hoer behoorde in die tijd tot het uitschot van de maatschappij, en wie zichzelf respecteerde, schuwde openlijke omgang met zo'n vrouw. Tot mijn grote verrassing staat dit stukje voor in het boek dat ik aan het lezen ben: **Nou en..... mijn leven op de walletjes**: het verhaal van 'Schele Riek', die meer dan 20 jaar als hoer op de Wallen in Amsterdam gewerkt heeft.

Tot mijn verrassing, omdat ik van kinds af aan een zwak heb gehad voor Maria Magdalena. Zij was voor mij een lichtpuntje tijdens mijn katholieke kinderjaren. Als "Zonde en Hel" me te veel werden, liet ik Maria Magdalena weer even opduiken. Die prachtige vriendin van Jezus die o zo belangrijk voor hem was.

Jezus was stapelgek op de hoer Maria Magdalena, maar dat zwegen de nonnen liever dood. Hun motto was "geen emotie, maar devotie" en aan de liefde die Maria Magdalena vertegenwoordigde mocht je niet eens denken, want dat waren alleen maar lusten. Niet eerbiedig dus. Die tijd is gelukkig geweest. En met Kerstmis brand ik een kaarsje voor mijn Maria Magdalena en denk ik even aan haar.

Prettige Kerstdagen allemaal!